

Met andere ogen

Kate Breslin

Kate Breslin

Met andere ogen

Roman

*Vertaald door Carola van der Kruk-de Boer
en Annet Niewold-de Boer*

Voorhoeve

Want wij wandelen door geloof, niet door aanschouwing.

2 Korintiërs 5:7

Nederlandse vertaling © Uitgeverij Voorhoeve – Utrecht, 2016

Postbus 13288, 3507 LG Utrecht

www.kok.nl

www.puurvandaag.nl

Oorspronkelijk verschenen in het Engels onder de titel *Not by Sight* bij Bethany House Publishers, onderdeel van Baker Publishing Group, Grand Rapids, Michigan, 49516, USA.

© 2015 Kathryn Breslin

Vertaling Carola van der Kruk-de Boer en Annet Niewold-de Boer

Omslagontwerp Mark Hesseling

Opmaak binnenwerk Stampwerk, Nijkerk

ISBN 978 90 435 2731 6

ISBN e-book 978 90 435 2732 3

NUR 342

Voor de Bijbelcitataten in dit boek is gebruik gemaakt van de Herziene Statenvertaling.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of op enige andere manier, zonder schriftelijke toestemming van de uitgever.

All rights reserved. No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted, in any form or by any means, electronic, mechanical, photocopying, recording, or otherwise, without the prior written permission of the publisher.

I

CHETFIELD HOUSE, MAYFAIR
LONDEN – APRIL 1917

Haar vader zou haar nooit vergeven. Grace Elizabeth Mabry stond in haar smaragdgroene avondjurk op het bordes voor het grote Londense huis van de weduwe lady Eleanor Bassett, gravin van Avonshire. Ze drukte een klein, gouden kistje tegen haar borst. De ‘geschenken’ die ze straks aan de nietsvermoedende lafaards daarbinnen zou overhandigen, zou Patrick Mabry’s hoop, dat zijn dochter ooit nog zou worden geaccepteerd in de adellijke kringen, meteen de grond in boren; dat wist ze maar al te goed.

Maandenlang had ze lessen gevolgd die een echte dame van haar moesten maken. Maar al dat werk zou zo meteen in één klap tenietgedaan worden.

‘Hebt u al uw veren in de aanslag, miss? Geen twijfels meer?’

Grace verstevigde haar grip op het gouden kistje en keek naar de jonge vrouw naast zich. ‘Ik ga er helemaal voor, Agnes. “Voor koning, land en vrijheid.” Zei mrs. Pankhurst gisteren niet precies hetzelfde toen we bij de demonstratie van de suffragettes waren?’

Agnes knikte. ‘En voor Colin?’

Grace glimlachte. Agnes Pierpont was eigenlijk veel meer een vriendin dan haar dienstmeisje. ‘Vooral voor mijn broer,’ zei ze. ‘Hoe eerder we binnen zijn en hebben gedaan wat we moeten doen, hoe sneller we ons steentje kunnen bijdragen om deze oorlog te winnen. En dan kan Colin eindelijk weer thuiskomen.’

Moeder zou zo trots zijn geweest als ze nog had geleefd. Grace knipperde een paar onverwachte tranen weg. Lillian Mabry was een jaar geleden gestorven aan tuberculose en sindsdien had Grace het erg moeilijk gehad. Dat Colin naar het front had ontmoeten, had de zwakke gezondheid van haar moeder alleen nog maar verslechterd. Toch was Grace trots op haar broer; hij deed zijn plicht voor Groot-Brittannië. Net als zij de hare moest doen, op welke manier dan ook, en daar hoorde het vreselijke toneelstuk dat ze vandaag moest opvoeren ook bij.

Drie Rolls-Royces kwamen de oprit voor het huis op rijden. Grace balde haar gehandschoende hand tot een vuist en streek het lijfje van haar avondjurk glad, terwijl ze toekeek hoe een luidruchtige groep verklede mannen en vrouwen de auto's uit stapten.

'Bent u er klaar voor, miss?' Agnes keek net zo angstig als Grace zich voelde. Nog voor ze haar hand over haar mond kon leggen, ontsnapte er een gegiechel aan Agnes' keel. 'Sorry, miss,' zei ze blozend. 'Als ik zenuwachtig ben...'

'Maakt niet uit.' Grace haalde diep adem. 'Ik ben er klaar voor.'

Voor Colin, zei ze nog eens tegen zichzelf. De gedachte aan haar tweelingbroer die in de loopgraven van Frankrijk aan het vechten was, gaf haar kracht. Ze wist zeker dat God aan haar kant stond. Grace stelde zich voor dat ze een moderne Jeanne d'Arc was die op het punt stond haar landgenoten aan te sporen ten strijde te trekken. Ze hoopte dat ze een artikel zou kunnen schrijven over alles wat er deze avond zou gebeuren, en dat ze het zou kunnen laten publiceren. Helemaal nu haar vorige artikel door *Women's Weekly* was afgewezen.

Op het moment dat de feestgangers de trap naar de hoofdingang beklommen, paktten Grace en Agnes elkaars hand vast. Ze mengden zich onopvallend tussen de gasten en glipten zo het huis in. Binnen baanden ze zich een weg door de foyer en liepen door een hal met weelderige tapijten naar de balzaal.

Het gezelschap verspreidde zich over de zaal, maar Grace en Agnes hielden stil om hun ogen de kost te geven. Wat een luxe. Haar va-

der, een handelaar in thee en eigenaar van de prestigieuze Londense Swan Tea Room, was een van de welgesteldste handelaars van de stad, maar toch had Grace nog nooit zo veel pracht en praal bij elkaar gezien.

Aan het hoge plafond hingen vier enorme kroonluchters, de kristallen druppels waren zo groot als thee-eieren en in het lamplicht schitterden ze als juwelen. Aan een van de gelambriseerde wanden hingen roodfluwelen gordijnen die de enorme ramen van de zaal – elk venster was bijna even groot als de hele voorgevel van de Swan – omlijstten.

Grace hoorde de opgewekte tonen van Mozart die over de mensenmassa heen haar kant op dansten maar nauwelijks. Ze keek met open mond naar de lakeien in zwart-witte uniformen die eindeloze hoeveelheden elegante champagneglazen op zilveren dienbladen balanceerden en de met bubbels gevulde glazen naar de gasten brachten. Die mannen waren zeker ook sterk genoeg om...

Nee, ze moest aan haar doel blijven denken. Ze liet haar blik door de zaal dwalen. Lady Bassett had dit feest, een gekostumeerd bal voor het Britse Rode Kruis, gesponsord. Agnes had zich verkleed als een bosnimf en de aardekleurige tinten van haar kostuum accentueerden haar lichtbruine haar. Grace had ervoor gekozen om als Pandora te gaan.

Wat een geldverspilling, dacht ze. Had de weduwe de aanplakbiljetten, waarop werd opgeroepen om niet al te buitensporig gekleed te gaan, niet gezien? Al deze weelde was echt vreselijk onpatriottistisch.

Grace keek omlaag naar de prachtige kleding die ze zelf droeg en ze voelde even een schuldgevoel in zich opwellen. Maar goed, deze vermomming was nodig geweest om toegelaten te worden tot dit feest. En Agnes en zij hadden immers een hoger doel.

De krant had geschreven dat het geld dat met dit liefdadigheidsfeest zou worden opgehaald, bedoeld was voor de gewonde soldaten. Er zouden hier vanavond enkele ‘dienstweigeraars’ – mannen die heel bewust tegen de oorlog waren – aanwezig zijn, die hun maatschappelijke plicht zouden vervullen door wat geld te doneren.

Zij waren de reden waarom Grace en Agnes voor dit specifieke feest hadden gekozen.

Nadat ze het kleine kistje dat haar verschijning als de mythische tweedrachtzaaister complementeerde, had opengeklikt, pakte ze de inhoud eruit en verborg het in haar gehandschoende hand. ‘Voor koning, land en vrijheid,’ mompelde ze tegen zichzelf.

‘Miss?’

Ze wendde zich tot Agnes. ‘Ik zie je hier weer als we klaar zijn, goed?’

Agnes klemde haar lippen op elkaar en knikte. Grace zag hoe ze zich een weg door de menigte baande, naar de andere kant van de zaal. Daarna liet ze haar blik over de gasten aan haar kant van de grote ruimte gaan, op zoek naar haar eerste doelwit.

Jack Benningham, burggraaf van Walenford en de toekomstige graaf van Stonebrooke, stond recht voor haar. Grace negeerde het feit dat haar hart op hol sloeg en hield zichzelf voor dat het gewoon haar zenuwen waren. Ze keek tenslotte niet naar zomaar iemand, maar naar de lange, breedgeschouderde man die ze alleen herkende van de foto’s die ze had gezien in het societynieuws in de *Times* en van de schandalen die beschreven werden in de *Tatler*.

De bezwaren die hij had tegen de oorlog werden overal breed uitgemeten, vooral omdat hij toch gezond en sterk genoeg leek om in het leger te dienen. Met zijn achtentwintig jaar was deze knappe burggraaf slechts acht jaar ouder dan Colin en zichzelf. Hij had een lange, rode roos in zijn hand en was van top tot teen in zwart fluweel gehuld. De blonde haren van zijn wollen pruik waren in een lange vlecht in zijn nek samengebonden, zodat hij het evenbeeld was van de achttiende-eeuwse Venetiaanse schurk Casanova.

Haar mond vertrok toen haar blik viel op de twee vrouwen die zich in hun uitdagende kostuums aan hem vastklampten, Cleopatra aan de ene kant, lady Godiva aan de andere. Grace zag hoe hij zijn ene arm bezitterig om Cleopatra’s schouders sloeg, terwijl hij zijn hoofd naar lady Godiva boog en met een glimlach iets in haar oor fluisterde.

Jack Benningham is een rokkenjager, een gokker, en blijft tot in de vroege

uurtjes doorfeesten. Ze had die roddel vaak gehoord. De jonge vrouwen die regelmatig haar vaders theehuis bezochten, spraken erover, afkeurend maar ook een tikkeltje opgewonden. Maar de verhalen leken waar te zijn als ze afging op de blozende wangen en het gegiechel van lady Godiva.

Op dit moment maakte het Grace niet uit. Wat haar betreft, was hij de grootste losbol van Londen. Het enige wat haar tegen de borst stuitte, was dat hij *hier* was, terwijl haar lieve broer op dit moment in Frankrijk tegen de Duitsers vocht.

Ze bewoog zich in zijn richting. Ondertussen keek ze naar de andere feestgangers. Een gezette man met een lauwerkrans om zijn hoofd en een witte toga aan leek als twee druppels water op de tiran Julius Caesar. De lange, oudere vrouw naast Caesar was lady Bassett zelf. Ze had haar haren laten opsteken in een onmiskenbaar zestiende-eeuws kapsel en droeg een jurk van damast met een geplooid kraag, precies koningin Elizabeth.

Toen ze gegiechel boven het geroezemoes in de zaal uit hoorde komen, stond Grace even stil en keek naar de andere kant van de balzaal. Agnes was zeker bezig om haar veren uit te delen.

Grace richtte haar aandacht weer op haar doelwit en haar ogen ontmoetten de vastberaden blik van Casanova. Zijn plagerige glimlach zorgde ervoor dat haar hartslag versnelde en op de maat van de levendige muziek begon te kloppen.

Jack Benningham was een lafaard, bracht ze zichzelf onder het oog. Maar hij was ook een burggraaf, zijn vader was de graaf van dit gebied. Grace dacht een moment na over de gevolgen die haar daden zouden hebben. Als ze haar plan eenmaal uitgevoerd had, kon ze niet meer terug. Bovendien zou lady Bassett, de belangrijkste vaste klant van de Swan, haar zeker herkennen en haar de deur wijzen.

Ze dacht aan de manier waarop haar vader zou reageren. Hij zou zijn voornemen, haar uithuwelijken en naar haar tante Florence sturen om daar te gaan wonen, waarschijnlijk gewoon doorzetten. Ze slikte moeizaam. Nu kon ze nog ontsnappen. Nu kon ze zich nog omdraaien en weggaan...

Jack Benningham onderdrukte een geeuw en weerstond de neiging om ongeduldig op zijn zakhorloge te kijken. Hij glimlachte en deed alsof hij oprecht geïnteresseerd was in de volgende zinloze anekdote waar zijn vaders vriend, lord Chumley – alias Julius Caesar – hem op trakteerde.

Geduld, zei hij tegen zichzelf. Hij moest de schone schijn ophouden. En toch irriteerde het Jack om de een of andere reden dat hij hier deze avond moest zijn. Hij pakte een nieuw glas champagne van het dienblad van een van de lakeien, nam een slok en keek over de rand van zijn glas naar zijn doelwit. De man die aan de andere kant van de zaal stond en zich had vermomd als de Amerikaanse filmster Charlie Chaplin, had zich nog niet verroerd.

Mensen in de gaten houden was vermoeiend. Het zorgde ervoor dat zijn gedachten met hem op de loop gingen. Net zoals op momenten waarop hij voor de zoveelste keer terugdacht aan de preek die zijn vader een paar uur voor het bal tegen hem had afgestoken. Het was steeds hetzelfde liedje: Waarom bleef Jack hem maar in verlegenheid brengen met zijn pacifistische opvattingen? Waarom kon Jack niet zijn best doen om meer te lijken op zijn overleden broer, Hugh, die meteen naar de wapens had gegrepen, toen de oorlog was verklaard?

Ironisch eigenlijk, want het was ook zijn vader geweest die na Hughs dood zijn belangrijke sociale positie had gebruikt om Jack vrij te stellen van dienstplicht. Ongetwijfeld had hij dat gedaan om ervoor te zorgen dat zijn enige mannelijke erfgenaam in leven zou blijven. Plichtsbesef was het belangrijkste onderwerp op de agenda van de zakelijke graaf, die de hele middag was blijven zeuren over de manier waarop Jack met vrouwen flirtte en over zijn onfatsoenlijke gedrag. Jack moest eens wat meer gaan denken aan zijn verantwoordelijkheden ten opzichte van de familie in plaats van aan zichzelf, had zijn vader gezegd. En al die tijd had Jack het zachte gesnik van zijn moeder op de achtergrond gehoord.

‘Hé, Walenford, je bent er vanavond niet helemaal bij met je gedachten, hè? Het is ook ongelooflijk saai om naar het geklets van een oude man te luisteren als je twee prachtige dames aan je zij hebt...’

‘Dat is het zeker niet, lord Chumley. Ik voel me alleen behoorlijk ongemakkelijk in deze cape.’ Jack glimlachte naar de man in de toga voordat hij zich tot de gastvrouw van de avond wendde. ‘U hebt behoorlijk wat gasten bij elkaar weten te krijgen, lady Bassett.’

‘Inderdaad.’ De oude vrouw fatsoeneerde haar kraag en keek daarna met een indringende blik naar Caesar. ‘En u moet weten, lord Chumley, dat die twee “prachtige dames” daar, mijn kleindochters zijn.’

Ze glimlachte liefdevol naar Cleopatra en lady Godiva. ‘Op verzoek van miss Violet Arnold, de toekomstige bruid van lord Walenford, heb ik hen op onze lord afgestuurd. Zij zijn hier vanavond om een oogje in het zeil te houden, terwijl Violet met haar vader op bezoek is in Edinburgh.’

‘Tja, er moet toch iemand op mij passen,’ zei Jack. Violet wilde stellig voorkomen dat er een nieuw schandaal de wereld in zou worden geholpen. Maar jaloers was ze zeker niet.

‘Ik heb echt medelijden met die jonge vrouw,’ ging lady Bassett verder. ‘Miss Arnold heeft al zo veel meegemaakt.’ Ze schudde medelijdend haar hoofd. ‘Maar ze heeft nu een jaar getrouwd en dat is voldoende.’ Ze knikte naar Jack. ‘En u bent daar bewonderenswaardig goed mee omgegaan, Walenford. Ik weet zeker dat de graaf, uw goede vader, erg in zijn nopjes is. Stonebrooke zal immers weer zijn eigen gravin krijgen? En een huwelijk in augustus is gewoon perfect.’

‘Perfect,’ echode Jack met een geforceerde glimlach. Hij nipte weer van zijn champagne. In tegenstelling tot wat zijn vader dacht, vervulde Jack wel degelijk zijn plicht. Hij ging zelfs zover dat hij zijn broers plaats bij het altaar in zou nemen. Toen de Amerikaanse erfgename, Violet Arnold, zich verloofde met Hugh, had haar vader zijn vader een som geld gegeven. Hugh zou ervoor zorgen dat zij een hogere adellijke titel kreeg in ruil voor een behoorlijke bijdrage aan de slecht gevulde schatkist van Stonebrooke.

In tijden van oorlog is niet alles wat het lijkt

Het is de lente van 1917. Heel Londen is in de greep van de Eerste Wereldoorlog en leeft mee met de duizenden jongemannen die hun land dienen in de frontlinies. Jack Benningham, de erfgenaam van Stonebrooke, weigert dienst wegens gewetensbezwaren. Maar dat betekent niet dat hij zich niet voor zijn land inzet. Met zijn wilde reputatie en sociale status als dekmantel spoort hij in het geheim Duitse spionnen op Engels grondgebied op.

De bevoorrechte Grace Mabry wordt verblind door vaderlandsliefde en zorgen om haar broer, die in de frontlinie vecht en is daarom bereid om alles te doen voor haar land. Ze werkt zich naar binnen bij een chique gemaskerd bal en deelt daar witte veren uit aan de lafaards die dienst weigeren – ook aan Jack. Ze kan niet voorzien wat ze daarmee allemaal in gang zet...

‘Met andere ogen neemt je mee naar een andere wereld.’
– Carrie Turansky, auteur van *Highland Hall*

Kate Breslin werkte jarenlang als boekverkoper. Ze publiceerde eerder gedichten, reisverhalen en de veelgeprezen roman *Als je nu blijft zwijgen*. Kate woont met haar gezin in de buurt van Seattle.

ISBN 978 90 435 2731 6

NUR 342

www.uitgeverijvoorhoeve.nl